

*Dalt del puig de l'Ofre, fitant el puig Major i els embassaments
Foto de Manu Llabrés*

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 8 gener de 2016

Conferència «Receptari de plantes medicinals en el costumari santjustenc» per Daniel Cardona

— 10 gener

Excursió als Cingles de Bertí (Vallès Oriental), del Figaró a la Garriga per dalt dels cingles amb sortida del Parador a les 7 h

— 17 gener

Excursió matinal a les fonts de Teià, el Vedat i Sant Mateu (Maresme) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 30 i 31 gener

Cap de setmana a la neu

— 7 febrer

Excursió matinal al puig de la Mola i avenc de l'Esquerrà (Garraf) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 12 febrer

Conferència «Herbes remeieres a la tradició caputxina» per Fra Valentí Serra

— 14 febrer

Excursió al Matagalls (Montseny) amb sortida del Parador a les 7 h

— 21 febrer

Excursió matinal al puig de la Creu i salt de Can

Motllor (Vallès Occidental) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 5 març

Assemblea General de la Secció a les 19 h al local

— 6 març

Excursió matinal als Pallers i Camí de les Batalles (Montserrat) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 11 març

Conferència «Conreu de plantes medicinals en petit format» per Pere Cabot

— 13 març

Excursió al massís de Cadiretes (Baix Empordà-La Selva) amb sortida del Parador a les 7 h

— 20 març

Excursió matinal al turó de Sant Elies (Montseny) amb sortida del Parador a les 7 h

— 8 abril

Conferència «Prepara els teus remeis naturals» per Raul Arqueros. Conferència a les 19.30 h

— 10 abril

Excursió al Collsacabra (Garrotxa) amb sortida del Parador a les 7 h

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits).

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS

Núm.322 Gener/Febrer 2016

ASCENSIÓ AL PUIG DE L'OFRE: 360° DE BLAU MARÍ

Manu Llabrés Laguarda

Em complau presentar-vos aquesta crònica, que no és altra cosa que una proposta per estirar les cames a Sa Roqueta, nom amb el qual els mallorquins anomenem familiarment l'illa de Mallorca. Una ascensió a un dels vuit mils (no «vuitmils», és clar) principals, que sobresurten d'aquesta espinada d'on penja el mapa de Mallorca.

30 de maig i després d'un dia de mar i més mar, la Mireia i jo vàrem pensar de posar-hi una mica de muntanya. El meu oncle Pep, que es coneix bé els senders d'aquest tros de terra, ens va recomanar l'ascensió al puig de l'Ofre pel barranc de Biniaraix, quelcom d'imprescindible per als qui arribem de Sa Península.

Vàrem atènyer Sóller en cotxe còmodament pel túnel que creua la serra de Tramuntana. Sóller, a mig camí entre el mar i la muntanya, ja mereix una visita per si mateix, però el nostre objectiu era un altre. Resseguint el dèdal de carrerons del centre, vàrem trobar els indicadors del camí cap a Biniaraix.

Val la pena arribar a Biniaraix (60 m) amb una mica de temps per explorar aquest llogarret al peu de la serra i també per trobar aparcament. Es tracta d'un poble molt ben conservat, amb cases tradicionals de pedra de marès i persianes pin-

Comença el camí de pedra seca dins el barranc. Totes les fotos són de Manu Llabrés

tades de colors a l'estil tradicional. Els seus carrers estrets són una delícia per passejar-hi, però no per circular-hi amb quatre rodes.

Prop del safareig públic (es rec és tal com l'anomenen els del poble) surt el GR-221, que vàrem seguir durant la primera part de l'ascensió. El sender consisteix en un camí empedrat amb graons que puja sense descans, llaçada rere llaçada, resseguint el torrent de Biniaraix. Pareds de pedra seca el flanquegen. Pedra seca com la de les marjades que s'enfilen a banda i banda de les parets verticals del barranc que seguim. Aquestes terrasses se sobreposen l'una sobre l'altra per desenes, penjades de les parets del barranc.

Biniaraix, un llogarret encisador

Aquesta és la part més interessant del recorregut: cal veure l'obra de la mà de l'home intentant posar ordre i treure'n profit d'aquest mar de pedres per conrear oliveres i garrofers. El camí empedrat sembla que respon a l'objectiu de facilitar el pelegrinatge al proper monestir de Lluc.

La serra de Tramuntana està inclosa, des de 2011, com a part del Patrimoni Mundial de la Humanitat i és aquest paratge del barranc de Biniaraix un dels més singulars que s'hi poden trobar. És especialment recomanable recórrer-lo després que hagi plogut. Aleshores resulta tot un espectacle veure l'aigua esquitxant-ho tot al seu pas. El dia que hi vàrem anar només baixava un fil d'aigua a la part més alta del barranc. Després d'un bon munt de ziga-zagues, s'acaba el camí de pedra seca i arribem a una tanca: entrem en una finca particular (el 90% de la serra de Tramuntana és de propietat privada). Un rètol adverteix que està prohibit sortir del sender i del perill d'ensopegar amb toros (!). Es tracta de les cases de l'Ofre (2.30 h, 680 m), una explotació rural. La

vàrem creuar fent cas del rètol i no hi vàrem veure cap toro, ni tampoc vaques.

El GR continua amunt fins al coll de l'Ofre (2.45 h, 875 m). Una creu falcada per un munt de pedres indica on fer la foto de record, amb vistes a l'altre vessant, on l'embassament de Cúber hi posa una nota de color. Vàrem recular un 200 m per seguir la pista que mena cap al sud, per arribar tot d'una al coll d'en Poma (887 m). Aquí vàrem deixar la pista ampla que enllaça els dos darrers colls i vàrem seguir un corriol ple de pedres que s'enfila pel dret fins atènyer el pic (3.30 h, 1.087 m).

Aquest cim al bell mig de la serra és ample al capdamunt i permet voltar-hi per admirar la diversitat de paisatge que se'ns obre davant els ulls: al nord el port de Sóller i el puig Major (1.436 m) amb els dos embassaments als seus peus el Cúber i Es Gorg Blau, al sud Es Pla esquitxat de turons i pujols. I tot això emmarcat pel blau de la Mediterrània, Cabrera i Menorca també a la vista, Eivissa amagada a ponent de la serra.

Coll de l'Ofre, el puig Major i l'embassament de Cúber al fons

Al bell mig de la serra, l'illa als nostres peus

Tot contemplant aquesta meravella vàrem començar a xerrar amb una parella, na Mercè i en Paco, formenterencs residents a Son Sardina (Mallorca). Tots dos pertanyen a un grup excursionista de l'illa i cada mes fan una excursió (us sona aquesta història). Ens expliquen les diferents sortides que es poden fer a l'illa. Hi destaquen la ruta circular als tres mils des de l'embassament de Cúber: Sa Rateta (1.113 m), Na Franquesa (1.067 m) i puig de l'Ofre. També ens parlen de la possibilitat de fer la travessa de tota la serra, des d'Andratx fins al cap de Formentor o viceversa. Ells s'hi van estar una setmana, a ritme tranquil, dormint als refugis que hi ha. I tant la Mireia com jo vàrem tenir la sensació que aquesta serra és com un petit Pirineu, fet a la mida de l'illa, però

que també ofereix un munt de possibilitats als qui els agrada la muntanya.

Després d'aquest intercanvi d'experiències vàrem partir, cada parella a fer el seu camí. La nostra davallada del cim va ser molt ràpida. Sense necessitat de córrer, en menys de dues hores érem de tornada a Biniaraix, a només quinze minuts del mar. Curiós aquest país, oi?

Nota: per aquells que no vulguin o no puguin caminar tant, hi ha la possibilitat de pujar a l'embassament de Cúber en autobús i fer només el trajecte del barranc de baixada.

Cartografia: Tramuntana Central, Mallorca. Editorial Alpina (2014)

COMIAT I RECORDS DELS DARRERS QUARANTA ANYS DEL BUTLLETÍ

Daniel Cardona Pera

Amics i amigues de la SEAS, després de quaranta anys, el proper mes de gener de 2016 deixo la taula de redacció del nostre butlletí en el qual, durant els primers vint-i-cinc, vaig ser a primera fila i, en aquests darrers temps, en un segon terme. I ho faig perquè crec que ha d'haver-hi noves persones per conduir l'edició del nostre portaveu, vinculades en algunes de les activitats de la Secció. I si són joves, millor...

Dit això, permeteu-me recordar una mica aquests temps i la meua feina que he fet per a la nostra publicació.

A petició del president, Jordi Farràs, el Jaume Campreciós, la Marina Figueras i un servidor, vam encarregar-nos del butlletí després que l'abril de 1975 plegués en bloc la taula de redacció del nostre òrgan d'expressió per editar la revista *Ateneu*. El missatge dels antics redactors era que la SEAS volia un butlletí exclusivament excursionista i ells tenien la voluntat d'afrontar els canvis polítics que venien i d'arribar a més socis de l'entitat mare. El darrer butlletí, d'una edició molt digna en aquells moments, fou el núm. 84 de març-abril de 1975, en el qual precisament hi havia una entrevista a Fulgenci Baños.

Aquesta voluntat de canvi per publicar només temes de caire excursionista surava en la presentació del nou butlletí núm.85 (novembre-desembre de 1975) i dèiem: «Volem destacar el canvi d'orientació que pretenem donar-li, obrint-nos a l'ampli camp que entenem que proporciona l'excursionisme científic i esportiu. Aquesta orientació té un paral·lelisme amb el cicle "La Terra, el paisatge i l'home a Catalunya" que actualment té lloc a la Secció". En aquests inicis el butlletí era, sens dubte, de menor qualitat que els que s'havien publicat anteriorment.

Les primeres edicions eren sobre temes monogràfics com els futurs parcs naturals o els campaments de la Secció. Tot era un treball manual: els articles picats a màquina elèctrica, la majoria per la Marina Figueras i més tard per la Montserrat Farràs. S'havien de crear els marges a cop d'ull, amb un sol tipus de lletra i amb amplades de full irregulars; a més, la reproducció de fotos era un de-

sastre per manca de pressupost i no es veia res, per la qual cosa vam acabar posant-hi dibuixos, sobretot els que feia el Francesc Riera i d'altres companys. L'enquadernació manual es feia mitjançant una màquina de grapar, i posar-los dins del sobre, enganxar etiquetes i segells i portar-los a correus va anar a càrrec de la família Campreciós, des dels avis fins als néts.

L'any 1981 vaig demanar ajuda al Josep Nuet i ens va preparar uns fulls que tenien una amplada i uns espais estàndard, als quals passàvem els articles amb una màquina elèctrica IBM amb una lletra courier 12. També hem d'agrair al Josep l'edició de les diferents maquetes de la nostra publicació durant aquests anys fins al número 303 (novembre-desembre de 2012).

El primer butlletí en el qual sortim en la «foto» d'edició a la darrera plana va ser el núm. 165 (Novembre-desembre 1989) on constàvem: coordinador Daniel Cardona; col·laboradors: Eulàlia Nuet (correcció de textos), Francesc Riera, Marta Arañó i Montserrat Peiró (dibuixants) i Francesc Garrigós (mapes). Impressió: Nova Bicicleta d'Esplugues.

A partir del 1996 el Jordi Gironès ens ajuda en la coordinació i sobretot impulsa la confecció amb ordinador. Aleshores ja s'esmenta l'Elisabeth Bart com a responsable de la tramesa, que encara segueix fent. Com a únic dibuixant va quedar el Francesc Riera. L'any 2000 neix la primera taula de redacció en la qual, a més del Jordi, el Josep i l'Eulàlia Nuet i jo mateix, hi consten: l'Antoni Anguera, el Ferran de la Fuente, el David Buenacasa i el Pau Mora.

Per als responsables del butlletí, buscar articles va ser sempre un veritable calvari i moltes vegades nosaltres havíem d'escriure els treballs o buscar excursionistes amics, no socis de la SEAS, que ens donessin un cop de mà. Encara ara, quan parlo amb algun amic o amiga muntanyenc no soci de la Secció, sempre acostumo a demanar-los si vol escriure algun article per a la nostra publicació.

Per omplir almenys una pàgina, vaig copiar l'estil de les revistes científiques, les quals encara actualment comenten en la primera plana, a càrrec de la taula de redacció, els títols presentats. Així ho vaig fer des del núm. 170 (setembre-octubre de 1990) fins al núm. 221 (març-abril de 1999) amb un resum sobre els escrits de cada número.

Sens dubte, els qui tenen més feina actualment en l'edició són els qui realitzen la maquetació informàticament i després la trameten, podríem dir que ja feta, a la impremta. En els darrers anys, aquesta feina tan feixuga l'estan realitzant el Jordi Gironès i, fa poc, el Leonci Canals, que n'ha agafat el relleu.

Ara, a l'hora de plegar, em queden coses al tinter com: efectuar una enquesta per saber si als nostres socis els interessa i llegeixen la nostra publicació o fer un curs de com escriure articles de muntanya, sobretot en les narracions tipus guia.

Per últim, vull agrair a l'actual taula de redacció: l'Agustí, el Ferran, el Jordi, el Leonci i la Maria, l'amistat que he rebut d'ells durant aquests darrers anys i sobretot l'aprenentatge que m'ha enriquit en les diverses opinions dels treballs presentats a la nostra publicació.

UN CAMÍ NO APTE PER A MENORS

Ferran de la Fuente Rigla

Algun company de la taula de redacció m'ha recordat, i té raó, que fa temps que no escric per al butlletí. Esperonat per les seves paraules i aprofitant una de les meves estades a Berga, un dia del mes de maig agafo la motxilla, fico a dins un bloc de notes, un bolígraf, les ulleres de sol, les ulleres graduades, el barret, un mapa de l'Alpina i, oblidant-me —com sempre— una ampolleta d'aigua, pujo al cotxe i, en deu minuts em planto a cal Fumanya, que per a molts berguedans és un bon lloc de sortida per gairebé totes les rutes que s'hi poden fer per la serra de Queralt.

Cal Fumanya és la primera casa que es troba a l'esquerra de la carretera que, sortint de la cruïlla de la que va de Berga a Sant Llorenç de Morunys, puja cap a Queralt o als Rasos de Peguera. Hi ha lloc per aparcar.

A l'esquerra de la masia surt, a tocar de la carretera, un corriol planer que és l'inici del recorregut i d'aquesta ressenya que escric per si alguna vegada voleu donar un volt per aquests verals.

El camí va cap a ponent i si el dia és clar, com avui, cap al sud veureu les siluetes de tres de les muntanyes més conegudes: Montseny, Sant Llorenç del Munt i Montserrat, perfectament alineades a l'horitzó. Sota tindrem la ciutat de Berga i la molt petita serra de Noet que sem-

Arribant al santuari de Queralt per l'obaga. Foto de Jordi Gironès

bla una coma sobre la plana circumdant. Cap a llevant, els innombrables cims de la serra de Picancel.

El camí no té cap irregularitat i es pot caminar de presseta i amb tranquil·litat. La carretera de Sant Llorenç apareix de sobte per l'esquerra i carretera i corriol durant una bona estona semblen anar al mateix lloc.

Als quaranta minuts carretera i camí són a tocar i aviat l'agradable so d'un rec cantaire el tindrà per company de caminada. A propòsit d'aquest rec, vull fer-vos una recomanació. Si és possible, cas de venir, eviteu el pas pel mateix costat del rec; segurament és una mena de camí de

servei molt malmès per les petjades dels excursionistes que algú intenta adobar amb pedres i pegots de fang per evitar les fuites. Em veig obligat a prendre aquest corriol perquè al bosc li estan fent una bona «retallada», per no perdre el costum, i han deixat un munt de branques i brossa pel camí normal que transcorre uns metres per sota del rec fent-lo impracticable. Naturalment, només trepitjo pels llocs que estan ben consolidats.

A l'hora de camí trobo que el rec és creuat per un camí (el mateix inutilitzat abans) o bé que aquest camí és creuat pel rec, depèn per on s'hi va. Hi ha senyals grocs. Des del rec giro a la dreta, el camí s'enfila i als cinc minuts trobo una enorme fita de pedres. Sembla com si tothom deixés la seva pedra. Deixo el camí de la dreta i segueixo recte. Als deu minuts arribo a un petit espai obert on de nou trobo el rec i uns rètols assenyalen l'indret on és la font Calenta. Toco l'aigua, que surt d'unes esclotxes, i no noto res que faci honor al seu nom. Potser a l'hivern l'escalfor es nota més. D'un forat proper, que sembla una mina, surt tanta o més aigua que de la font. Sí he notat que l'aigua que brolla deixa una substància de color grisenc per on cau. Com que no porto aigua, prenc un parell de glopets i quedo a l'expectativa de si aquesta aigua tindrà alguna conseqüència desconeguda en el meu organisme. Travesso el rec i segueixo endavant.

A l'hora i vint minuts de la sortida, trobo una ampla pista al lloc on descriu una corba tancada. Pujo cap a la dreta i als disset minuts trobo una cruïlla i collet on tot sembla canviar. Apareix una gran pineda i el paisatge es fa ample i obert. El mapa anomena aquest indret «els Pins

Espessos». Sota els pins el terra és cobert d'herba. Estic entrant a la rasa de Portet. Segueixo cap a la dreta per un camí ample que va cap al fons de la rasa sense perdre gaire alçada. El bosc atapeït puja molt inclinat i vaig barrinant per on pujarà el corriol que intueixo llarg i feixuc. Creuat el fons de la rasa el camí comença a serpentejar i ràpidament puja de debò. Encara em defenso bé pujant i els pals, ben utilitzats, són una gran ajuda.

Contra tot pronòstic, una claror em fa veure aviat que estic sortint del bosc. Emergint de la floresta trobo una magnífica pista. No havia consultat el mapa i m'havia passat desapercebuda aquesta pista que facilitarà en gran manera la pujada cap al Portet, encara amagat darrere d'uns grans penyals. Segueixo amunt travessant un d'aquells artificis per impedir el pas del bestiar (ja sabreu més endavant perquè cito aquest artefacte) i vint-i-set minuts després arribo al coll de Portet. He trigat dues hores i vint-i-sis minuts des de l'inici del trajecte.

Sec sota un pi, per primera i única vegada un parell de minuts, per consultar el mapa i escollir el camí més directe cap a Queralt sense fer el camí de carena, fet ja amb anterioritat dues vegades. Cap a la dreta he d'arribar fins al coll de la Mel, ara ben senyalat amb un pal. Al coll, el camí baixa cap a l'esquerra quasi enre, però aviat va descrivint un semicercle cap a la dreta i, per un lloc aclarit, s'encaira a llevant. Poc més tard, una pista puja per l'esquerra i s'uneix al camí planer que vaig fent i em permet avançar sense esforç i amb celeritat. Donant una ullada cap al nord hi ha una bona panoràmica dels cims més característics dels Rasos de Peguera.

10 ON ANEM?

El camí planer acaba en arribar a un bosquet, on comença a baixar, i de seguida arriba a un pal indicador i un camí travessar. És, segons el pal, el Camí de l'Aigua. Faig cap a la dreta i de seguida trobo el per què del seu nom. Unes canonades afloren, de tant en tant, al camí que, de moment, transcorre completament pla. Altra cosa és la inclinació del vessant de la muntanya que, poc a poc, va fent-se molt acusada de manera que el camí queda limitat a l'amplada necessària per a les conduccions, en algun lloc un màxim de mig metre. A més, en arribar a un petit mur on s'intueix una rectificació en el traçat, el camí comença a baixar de debò fins a l'extrem d'haver d'instal·lar unes escales de fusta amb cadenes, cordes de nusos i baranes de fusta per assegurar la baixada. Això, per si sol, justifica el títol d'aquest escrit.

En aquest tram que, per altra banda, no és gens llarg, no ho passo particularment bé, els meus genolls no em permeten el luxe d'una caiguda, així que baixo molt lentament i assegurant-me meticulosament.

Sobtadament, el camí torna a la normalitat i en uns minuts em trobo al costat de la capella de Sant Joan. Temps emprat des del coll de la Mel, una hora i deu minuts; al santuari deu minuts més pel camí obac.

Tal com havia previst des de la sortida, no baixaré pel camí més ràpid i més inclinat que des de l'aparcament inferior porta directament a cal Fumanya i que, amb unes bones cames, no hauria de passar dels vint minuts. Baixo pel camí de l'oba-ga que és el que creua diverses vegades la carretera del santuari, i no al complet

ja que el primer tros és molt inclinat i pedregós. Com baixo molt lentament, encara trigo una hora més fins al cotxe.

He trigat cinc hores en fer el recorregut, però no us espanteu perquè aquest temps està molt inflat. Tres hores i vint minuts el consideraria més proper a la realitat.

Acabat aquest relat/ressenya, m'agradaria puntualitzar algunes coses, fer algun aclariment i permetre'm algun consell o alternativa a aquest variat i distret itinerari. En primer lloc el títol d'aquest escrit hauria de ser més llarg i afegir «i setantins artròsics», però seria estèticament incorrecte i podria ferir la sensibilitat d'alguna persona. Dit aquí, entre línies, queda més desapercebut. Per altra banda, els nens són molt hàbils però menys reflexius. Per les escales cal estar a l'aguait d'ells. Segurament li estic donant exces-

Començament de les escales de fusta

VETERANS 2015 PIC D'ESCOBES, ANDORRA

Leonci Canals Mestre

Com cada any, al final de la temporada es fa la sortida de veterans, un clàssic de la SEAS que s'ha dut a terme, ininterrompudament, des aquella llunyana primera sortida de 1984 al cim del Bastiments i pic de l'Infern.

Si l'any passat, en la trentena edició, vam anar al pic de Pavots, al massís del Posets, aquest any li ha tocat al pic d'Escobes, damunt dels estanys de Juclar, a la vall d'Incles (Andorra).

La sortida es desenvolupa el cap de setmana del 11 i 12 de juliol amb una participació de 27 socis. El dissabte, viatge d'anada fins a la vall d'Incles, allà ens dividim en dos grups, un que puja directament al refugi de Juclar i un altre que, per arribar al mateix refugi, dóna una volta resseguint uns quants llacs. El diumenge uns pocs es queden al refugi i la resta pugem fins al coll d'Alba i, des aquest punt, 14 companys coronen el pic

d'Escobes, la resta van esperar que tornessin.

Bé doncs, pels voltants de les 11 del matí del dissabte, arribem a l'aparcament (1.842m) que hi ha al cap d'uns 3km de pista per la vall d'Incles, punt des del qual surten els dos itineraris esmentats. Set companys enfilem el camí cap al refugi de Juclar i la resta el sender que ens porta cap al port d'Incles.

Al cap de poc més d'una hora de camí i sota un sol de justícia, assolim el port d'Incles (2.262m) juntament amb 150 nanos d'unes colònies de Canillo. Des del port tenim els llacs de Fontargent als nostres peus convidant-nos a una merescuda remullada. deixem enrere aquell estol de criatures a la cerca d'una platgeta on descansar i refrescar-nos. Un cop recuperats continuem cap a l'Estanyol, als peus del Rulhe, on descansem, dinem i alguns es tornen a banyar. Ni un núvol que s'apiadi de nosaltres, sort del ventijol que corre que fa la calor més suportable. Després de dinar enfilem la pujada fins al llac Negre de Juclar (2.327m) i d'aquí al coll de Juclar (2.442m), on arribem cansats, més per la solana que hem entomat que pel bonic recorregut que hem fet. Des del coll veiem el refugi de Juclar a l'altra banda dels llacs que li donen el

Estany de Fontargent amb el port d'Incles al fons. Totes les fotos són de Leonci Canals

Panoràmica pujant al pic d'Escobes amb l'estany de Juclar i el Rulhe

nom, encara en tenim per una hora, això sí, el recorregut enllaçant tots aquests llacs val la pena.

El diumenge es lleva amb un cel ras, d'un blau com si l'haguessin acabat de rentar. Tot just estava sortint el sol per darrere les muntanyes que ja estàvem a punt per encaminar-nos cap al pic d'Escobes. Al cap d'una hora havíem assolit el coll de Juclar pel mateix camí que havíem fet ahir de baixada. D'aquí al coll d'Alba va ser un obrir i tancar d'ulls. Em van sorprendre les magnífiques vistes sobre el llac d'Alba i les muntanyes que el circumden. En aquest punt el grup

es va dividir en dos, uns es van quedar al coll i la resta vam anar pujant pel pendent pedregós fins al pas del Canó, nom que li dona una pedra que apunta cap a un horitzó de boires. Tenim el cim de l'Escobes a tocar però, per assolir-lo, encara ens queda una grimpada per una canal que hi porta de dret. És un pic agraït de fer, des del cim (2.779m) tens una àmplia panoràmica del Pirineu amb el refugi i els llacs de Juclar, dues taques blau marí en un mar de roca. Ni un núvol. Ens fem la foto de rigor, mengem quatre ganyips i assaborim la nostra petita porció de glòria. Ni rastre del cansament d'ahir. Ningú té pressa de baixar.

*Al cim del
pic d'Escobes
(2.779m)*

Refugi de Juclar. Components de la sortida de Veterans de 2015

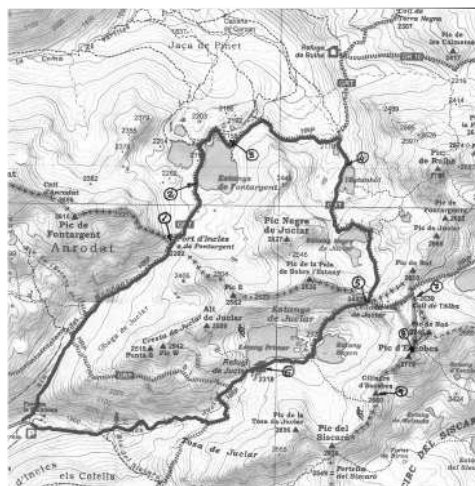
El Pere Pascual controla el temps i en un moment determinat, dóna el senyal per anar baixant abans que se'ns refredi el dinar. La baixada des del cim fins a la base de la canal la fem per un sender, molt millor que desgrimpant la canal. La resta va ser desfer el camí fet fins a retrobar-nos amb els companys que ens esperaven una mica més avall del coll d'Alba i des d'aquí, xino-xano fins al refugi.

El dinar va ser plat únic, macarrons de primer, macarrons de segon i de postres, macarrons. Algú va treure galetes i ganyips per trencar la monotonia alimentària, i el cafè, cigaló, infusió, etc., va segellar l'àpat.

Recollir les coses, fer-nos la foto de grup, deixar anar una última mirada sobre el llac i les muntanyes que ens havien acompanyat durant el cap de setmana i tornar cap a casa amb la certesa que cada cop som més veterans.

La sortida de veterans de la propera temporada és el 2 i 3 de juliol i de ben segur que, com cada any, el Pere i els seus companys ens tornaran a sorprendre.

Preneu bona nota.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de novembre de 2015

— Altes: cap

— Baixes: Xavier Monje (1125) i Maria Rieradevall (805) per defunció

— Han quedat disponibles nou exemplars del llibre *I tu què feies l'any 1964?* amb la qual cosa el dèficit provisional és de 1.433,30 euros.

— Es decideix, a partir d'ara, conservar per a l'arxiu de la Secció els àlbums de fotos que es penjen al web, abans d'eliminar-los.

— Malgrat la baixa participació a la darrera Caminada, enguany hi ha hagut un balanç positiu de 445,09 euros, ja que no ha calgut comprar el regal que ja teníem comprat l'any passat quan es va suspendre a causa del mal temps.

— La Federació està considerant la possibilitat de limitar l'ús de l'assegurança per a llicències fetes a muntanyencs que no pertanyen a l'àmbit català per entitats que operen en l'àmbit estatal. Això fa que actualment hi hagi un cost elevat en despeses d'accidents de muntanyencs de fora de Catalunya que es treuen la llicència de la FEEC.

— Una representació de la Junta, amb algun altre company de la Secció, ha fet una visita al local del Servei General d'Informació de Muntanya, situat a l'església de Sant Vicenç de Jonqueres de Sabadell, i ha estat molt ben atesa per Carles Capellas i Josep Paytubi que han donat tota mena de detalls sobre la importància d'aquest centre de documentació sobre l'excursionisme en general, tant del nostre país com del món alpinista exterior.

MARIA RIERADEVALL

El 15 d'octubre de 2015 ens va deixar la Maria quan només tenia 55 anys. D'ella en guardarem per sempre aquella actitud positiva i engrescadora que sempre ens transmetia amb una rialla que sempre tenia a punt. Va entrar a la SEAS l'any 1995 i va participar en moltes excursions, i es va implicar en tot allò que creia que podia oferir-nos. Qui no recorda el cicle temàtic «Animals de mala fama» que ens va organitzar la temporada 1995-1996 amb un gran èxit de participació? Va aconseguir que ens féssim amics de ratolins, aranyes, serps, gripaus i escorpins. Maria, mai no t'oblidarem!

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 83. No. 322

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — Puig de l'Ofre
02 — Calendari
03 — Ascensió al puig de l'Ofre: 360° de blau marí, per Manu Llabrés
06 — Comiat i records dels darrers quaranta anys del butlletí, per Daniel Cardona
08 — Un camí no apte per a menors, per Ferran de la Fuente
12 — Veterans 2015 pic d'Escobes, Andorra, per Leonci Canals
15 — Informació de la SEAS

*El Ferran de la Fuente i la Maria Lluïsa Sanz, vint anys organitzant les caminades populars de la SEAS.
Foto de Leonci Canals*

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.322 Gener/Febrer 2016